

- 2) Czy art. 20 dyrektywy Rady 77/388/EWG powinien być interpretowany w ten sposób, że korekta odliczeń, o której mowa w tym artykule, jest stosowana również w sytuacji, gdy dobro inwestycyjne, w tym przypadku nieruchomości, pierwotnie było przeznaczone na działalność zwolnioną od podatku, gdzie odliczenia były od początku całkowicie wyłączone, i dopiero później, w trakcie okresu korekty, dobro to zostało wykorzystane na cele objęte VAT?
- 3) Czy art. 13 C zdanie drugie dyrektywy może być interpretowany w ten sposób, że prawo do odliczenia w przypadkach nabycia związanych z nieruchomościami może być ograniczone przez prawo Państwa Członkowskiego w taki sposób, jak to przewiduje fińska ustawa o VAT, to jest tak, że dochodzi do całkowitego wyłączenia prawa do odliczeń w przypadkach takich jak w niniejszej sprawie?
- 4) Czy art. 17 ust. 6 zdanie drugie dyrektywy może być interpretowany w ten sposób, że prawo do odliczenia w przypadkach nabycia związanych z nieruchomościami może być ograniczone przez prawo Państwa Członkowskiego o VAT w taki sposób, jak to przewiduje fińska ustawa o VAT, to jest tak, że dochodzi do całkowitego wyłączenia prawa do odliczeń w przypadkach takich jak w niniejszej sprawie?

(¹) Szósta Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 376, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku wydziału administracyjnego Conseil d'Etat (Belgia), wydanego dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie P. Housieaux przeciwko Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale popieranych przez Société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I.) i SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.)

(Sprawa C-186/04)

(2004/C 156/14)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku wydziału administracyjnego Conseil d'Etat (Belgia), wydanego dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie P. Housieaux przeciwko Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale popieranych przez Société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I.) i SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.).

Wydział administracyjny Conseil d'Etat (Belgia) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy termin dwóch miesięcy przewidziany w art. 3 ust. 4 dyrektywy Rady 90/313/EWG z dnia 7 czerwca 1990 r. w sprawie swobody dostępu do informacji o środowisku (¹) jest terminem instrukcyjnym do znaczy jedynie terminem orientacyjnym dla władz, do których jest zaadresowany wniosek

o udzielenie informacji, czy też terminem ustawowym, którego przestrzeganie należy do obowiązku tych władz?

2. W sytuacji, kiedy ten termin dwóch miesięcy jest terminem ustawowym, i kiedy z upływem tego terminu, władze, do których był zaadresowany wniosek o udzielenie informacji, nie podjęły żadnej decyzji, co to jest za „decyzja”, do której odnosi się art. 4 in fine powyżej cytowanej dyrektywy, a której rozpatrzenia można się domagać na drodze prawnej lub administracyjnej „zgodnie z obowiązującym w danym państwie systemem prawnym”?
3. Czy art. 3 ust. 4 i art. 4 powyżej cytowanej dyrektywy zabraniają, aby „obowiązujący w danym państwie system prawny” interpretował milczenie ze strony władz, do których zwrócono się z wnioskiem o udzielenie informacji – milczenie utrzymywane przez okres dwóch miesięcy, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy – jako dorozumianą decyzję odmowną, decyzję, która nie jest zatem uzasadniona, ale która może stać się przedmiotem rozpatrzenia na drodze prawnej lub administracyjnej, o której mowa w art. 4?
4. W sytuacji, kiedy termin dwóch miesięcy, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy jest terminem instrukcyjnym, czy art. 3 ust. 4 i art. 4 dyrektywy sprzeciwiają się temu, aby „obowiązujący w danym państwie system prawny” przewidywał, że osoba ubiegająca się o informację, może wezwać władze do udzielenia odpowiedzi na jej wniosek o udzielenie informacji w określonym terminie, w przypadku uchybienia którego trwałe milczenie ze strony władz będzie poczytywane za dorozumianą decyzję odmawiającą udzielenia informacji, która następnie może stać się przedmiotem rozpatrzenia na drodze prawnej lub administracyjnej?

(¹) Dz.U. L 158, z 23.06.1990, str. 56.

Odwołanie wniesione w dniu 23 kwietnia 2004 r. przez Grahama Frencha, Johna Neigera i Michaela Leightona od postanowienia piątej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie T-319/03 pomiędzy Grahamem Frenchem, Johnem Stevenem Neigerem, Michealem Leightonem, Johnem Frederickiem Richardem Pascoe, Richardem Micklethwaitem i Ruth Margaret Micklethwait przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

(sprawa C-190/04 P)

(2004/C 156/15)

Odwołanie od postanowienia piątej izby Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie T-319/03 pomiędzy Grahamem Frenchem, Johnem Stevenem Neigerem, Michealem Leightonem, Johnem Frederickiem Richardem Pascoe, Richardem Micklethwaitem i Ruth Margaret Micklethwaitem przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich zostało wniesione do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w dniu 23 kwietnia 2004 r. przez Grahama Frencha, Johna Neigera i Michaela Leightona, reprezentowanych przez J. S. Barnetta, Solicitor-Advocate.

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia
2. uwzględnienie ich wniosków w postaci projektu rozstrzygnięcia załączonego do odwołania, alternatywnie
3. skierowanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji, i w każdym wypadku
4. zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd co do prawa stwierdzając, że, w odniesieniu do domniemanego niezgodnego z prawem postępowania pozwanych, skarżący nie wskazali zasady prawa pierwotnego, którą według nich pozwani naruszyli. Wnoszący odwołanie twierdzą, że uchybienie pozwanych zostało w sposób precyzyjny określone w pozwie.

Skarga wniesiona dnia 26 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-191/04)

(2004/C 156/16)

Dnia 26 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Francuskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez A. Bordes i G. Valero Jordana, w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. orzeczenie, że nie przekazując informacji, które winny zostać zgromadzone przez właściwe władze lub właściwe organy w ramach obowiązku monitorowania zrzutów i pozostających osadów komunalnych, wprowadzonego mocą art. 15 dyrektywy 91/271/EWG⁽¹⁾ dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 str. 40) na dzień 31 grudnia 1999 r. w części odnoszącej się do aglomeracji, których dotyczy upływ terminu 31 grudnia 1998 r. w ciągu sześciu miesięcy od wniosku Komisji z dnia 18 grudnia 2000 r. Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej mocą art. 15 ust. 4 tej dyrektywy.
2. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Republika Francuska nie dopełniła obowiązku przekazania Komisji informacji dotyczących stanu – na dzień 31 grudnia 1999 r. – monitorowania wód aglomeracji, których dotyczył upływ pierwszego z terminów zawarych w dyrektywie, to jest

aglomeracji o RLM (równoważna liczba mieszkańców) przekraczającym 10.000 jednostek, które dokonują zrzutów swoich ścieków do wód, do których odprowadzane są ścieki, uznanych za „strefy wrażliwe”.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 z dnia 30 maja 1991 r., str. 40).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Cour de cassation (Francja), 1ère chambre civile, wydanego dnia 17 lutego 2004 r., w sprawie Société Lagardère Active Broadcast, wstępującej w prawa spółki Europe 1 communication SA przeciwko Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE) i Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten MBG, GVL SARL, przy udziale Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision (CERT) Europe 1 SA

(Sprawa C-192/04)

(2004/C 156/17)

Dnia 26 kwietnia 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Cour de cassation (Francja), 1ère chambre civile, wydanego dnia 17 lutego 2004 r., w sprawie Société Lagardère Active Broadcast, wstępującej w prawa spółki Europe 1 communication S.A. przeciwko Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE) i Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten MBG, GVL SARL, przy udziale Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision (CERT) Europe 1 S.A.

Cour de cassation (Francja), 1ère chambre civile, zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) jeżeli spółka nadawcza transmitująca z terytorium jednego Państwa Członkowskiego, w celu rozszerzenia transmisji swoich programów na część swojego audytorium krajowego, korzysta ze znajdującego się w pobliżu na terytorium innego Państwa Członkowskiego nadawcy, którego koncesjonariuszem jest posiadająca udział większościowy jej spółka zależna, czy prawo tego innego Państwa określa jednorazową i godziwą opłatę, o której mowa w art. 8 ust. 2 dyrektywy EWG 92/100 z dnia 19 listopada 1992 r.⁽¹⁾ i art. 4 dyrektywy 93/83 z dnia 27 września 1993 r.⁽²⁾, należną z tytułu fonogramów odtworzonych do celów handlowych i zawartych w retransmitowanych programach?
- 2) w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy pierwotna spółka emitująca jest uprawniona do potrącenia sum wpłaconych przez jej spółkę zależną z opłaty jaka jest od niej wymagana z tytułu wszystkich transmisji odebranych na terytorium państwowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 346 z 27.11.1992, str. 61).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitar-